

DIVADELNÍ TŘEBÍČ

5

ZPRAVODAJ VII. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO DIVADLA

KVĚTEN 1998

O „SÓSEDOVI“, O VOJTOVI A O VÁS

Nežije-li člověk na poušti (sám s velbloudy), nebo na hájence (sám s ohařem), nebo na samotce za vysokou zdí (sám se svým smutkem a výčitkami svědomí), pak to nejčastější, co jej provází od svítání do noci, je potkávání. Většinou potkávání povrchní, bez duše a stále častěji bez pozdravu.

Když jsem byl kluk, rád jsem potkával souseda Trávníčka. Bydlel sám, jezdil v pošťáckém autě značky Robur, rozvážel balíky a mně spravoval koloběžku. Potřebovala to často a on byl ochotný. Potkával jsem ho rád, protože díky němu jsem si připadal dospělejší a to mi dělalo dobře. Na pozdrav mi totiž odpovídal: „Nazdar, sósede!“ To, že jsem byl jeho „sósed“, mi v sedmi imponovalo a dodávalo na vážnosti. Chlubil jsem se tím. Když jsem býval na prázdninách u babičky, rád jsem zase potkával pana Indru, kterému nikdo z okolí neřekl jinak, než Vojta. Vždycky se šibalsky usmíval, na zahradě měl ve stráni malý sklípek, a když bylo hor-ko, občas mi nalil na osvěžení vlastní rybízové víno. To osvěžení se mnou dělalo divy.

Obě tato potkávání byla vždycky setkáním. V tom je obrovský rozdíl. A ten rozdíl není ve slově, ale v srdci. Proto o tom píšu.

Potkávali jsme se pět dní v divadle, asi jsme se i víc zdravili, než tomu bývá obvykle, snáze jsme se seznamovali a povídání bylo srdečnější. Kdo jste dosud ale nestihli povýšit potkávání na setkávání, máte v následujících hodinách poslední možnost. Alespoň pro letošek.

Se „sósedem“ Trávníčkem se znovu setkám až tam. Vojta jenom zestárl, ale šibalský úsměv mu zůstal. A my všichni, kteří jsme se dokázali letos setkat v Třebíči, si na onom konečném pódiu jednou můžeme tykat. Už se známe.

Marek Buš

KDO JE NEJLEPŠÍ?

To se dozvíte ve zpravodaji č. 6

NÁVRAT MĚSTA Z CÍSAŘOVÝCH RUKOU

Starosta Pavel Janata přišel na Sen v noci svatojánské
Pane starosto, jak se Vám vedlo poté, co jste při zahajování letošního ročníku předal město do rukou Císařových?

Mně se trošičku ulehčilo, když jsem se zbavil té odpovědnosti, ale ono to bylo přece jenom trošku symbolické. Myslím ale, že je to zajímavá záležitost, protože málokteré město se dokázalo přeměnit alespoň na chvíli na monarchii jako Třebíč v těchto dnech. Aby mně to voliči nespočítali, že jsem si dovolil moc. Myslím, že to ale přispělo k atmosféře, která tady zavládne vždycky v těchto květnových dnech Divadelní Třebíče a právě taková atmosféra je jednou z věcí, která patří k přehlídce už sedmý rok. Jsem rád, že se najde alespoň pár dní v roce, kdy se nemůže brát všechno vážně.

Co byste řekl v této nevážné atmosféře tomu, jak pan Císař řídil od středy město?

Velmi nenápadně, ale on je osobnost, takže nepotřebuje dělat mnoho, aby to bylo vidět, že skutečně něco řídí, ale vahou své osobnosti ovlivňuje mnohé.

Jak se Vám líbilo představení Sen v noci svatojánské?

Líbilo se mi v pojetí až místy rozpustilém. Mělo ohromnou vitalitu.

Když máte čas jít do divadla, jdete raději na komedii, tragédii či tragi-komedii?

Myslím, že je to jedno, jedná-li se o komedii, drama či tragikomedii. Jde o to, aby to bylo poctivé divadlo, aby herci dali do hry všechno, hráli s nasazením a aby tomu diváci uvěřili. Ať je to komedie či tragédie, hlavně, že to je dobré divadlo.

Jak hodnotíte skutečnost, že ochotnické divadlo žije s takovou vitalitou, ale i to, že Třebíč zůstává trochu dlužna své velmi úspěšné minulosti?

Necítím se být povolán hodnotit nebo posuzovat tyto věci, ale trebičská přehlídka je přehlídkou výběrovou. Sem se dostanou soubory, které už někde nějakým sítím prošly. Základna je mnohem větší, než je vidět na tomto festivalu. Co se týče Třebíče, cítil jsem to vždy trošičku jako nedostatek, jako trebičský handicap, že tady pořádáme přehlídku Divadelní Třebíč a vlastně nemáme sami co nabídnout. Kvituji s povděkem, že letos se snad objevila první vlašťovka v podobě souboru Samota, který se představil při zahájení na náměstí a zahrál hru z trebičských bájí a pověstí. Doufám, že se sláva trebičského divadla zase navrátí.

Co byste chtěl říci na závěr festivalu?

Já bych nerad přechvátil pracovníky Městského kulturního střediska, protože svým způsobem spadá pod město, ale co jsem zatím vyslechl - ne, že bych se vyptával, ale při náhodných rozhovorech - vypadá to, že všechno klapalo a fungovalo. Několikaletá zkušenost se tady projevuje. Věřím, že při závěru v neděli budeme moci říci: Vše proběhlo ke spokojenosti.

Rozmlouval: Miloslav Zeman

Divadlo AHA! Lysá nad Labem

Harold Pinter: Narozneniny

Pinterovu „nelitostnou komedii o posledních věcech člověka“ inscenoval soubor Divadla AHA! pod režijním vedením Miroslava Pokorného s hlubokým porozuměním a v organické vnitřní spojitosti jak s tématem hry - situace odcizeného člověka v atomizované společnosti, bez možnosti vyváznout z pasti jakýmkoli osvobozujícím činem - tak se způsobem, jakým autor své témě ztvárňuje, s metodou jeho výpovědi: obraz banálního, každodenního stereotypu „reálného“ života je neustále prozrazován iracionálních skutečných pocitů, sebeklamů, frustrací všeho druhu usvědčován z nepravdy, nesmyslu, absurdity.

Cílevědomá pozornost, zaměřená jak k myšlence, tak k tvaru hry se zúročila. Inscenace má celistvý čistý tvar. Režijní mizanscéna je důsledně zaměřena na to, aby pomohla hercům zveřejnit „neviditelný“ skutečný podtext jednání postavy, vychází z nich. Herci unesou (až na malé výjimky) přetěžký úkol udržet po celou dobu koncentrované vnitřní napětí, které ustavičně rozechvívá povrch zdánlivé reality a zpochybňuje její platnost. Proti Pinterovu originálu je tu zdůrazněna postava Petra. Díky pozoruhodně prostému a přesvědčivému výkonu Petra Moravce mohlo být alespoň trochu vyjasněno vyznění inscenace: tento Petr bude možná schopen nacházet znovu ztracenou možnost komunikace alespoň s vlastní ženou.

Na materiálu hry, která patří k silnému proudu divadla absurdity druhé poloviny našeho století, dnes už poněkud odlehlého současnému myšlení a citění, se podařilo vytvořit představení dokazující, že hlubinné existenciální téma člověka odcizeného sobě samému zůstává nadále v platnosti.

Alena Urbanová

HRADECKÝ BŘEHOV

(Divadlo Jesličky ZUŠ Na Střežině Hradec Králové - Arkadij Timofejevič Averčenko - Beregov)

Podkladem pro inscenaci Divadla Jesličky ZUŠ Na Střežině z Hradce Králové se staly prózy ruského autora počátku tohoto století Arkadie Timofejeviče Averčenko, zpracované do scénáře Josefem Tejklem. Jde o zajímavý dramaturgický pokus, mimo jiné i proto, že tento autor odešel jako demokrat po revoluci z Ruska do Prahy, kde v roce 1924 také zemřel.

Název hry Beregov vychází z dvou stejnojmenných Averčenkových povídek, ale Tejklova invence sesazuje volně, podle vlastního citění a tíhnutí, motivy z různých autorových děl. Vystává však otázka, zda šlo

skutečně o dohotovený inscenační scénář, či spíše jen o jakýsi literární podklad pro zkoušení. Z předvedeného divadelního tvaru bohužel lze jen těžko vyvozovat závěry o přesnější podobě zamýšlené (či nezamýšlené) dramatické struktury.

Titulní postava, Beregov, je typický „zbytečný člověk“, jak ho známe z klasické ruské literatury. Nemá vlastně rád život, vyhýbá se mu, když už po něm vztáhne ruku, uniká mu mezi prsty. Kompenzaci hledá ve vztazích k ženám. Které znamenají život. Je k nim přitahován, aby je, po zákonu své duše, hned zase od sebe odpuzoval. S množstvím žen, které prošly jeho postelí, roste prázdnota, agresivita, alkoholismus. Náznak možného vztahu, vztahu jiného řádu, objevuje se k postavě nevzhledné služky Valentiny, ženy, která v jeho blízkosti stráví vlastně nejdelší čas ze všech ostatních žen. (Zajímavý herecký výkon Jany Portykové.)

Bohužel, tato moje interpretace roste spíš z rozumového domýšlení něčeho, co bylo v představení jen naznačeno, co nebylo dramatickými

prostředky realizováno. Vedení významových a emocionálních linií bylo narušováno jak selháními ve vedení perspektivy režijní kompozice (neústrojná práce se světlem, často nesrozumitelnost a tím neorganické rozvíjení jevištní symboliky, rozpad temporytmické stavby představení), tak selháními v herecké práci. Nekauzální vedení příběhu a žánrová mnohost stavebních jednotek představení (od naturalismu po epické vypravěčské zcižení) by měly být sjednocovány „zrakem“ titulní postavy. Ale Michal Drtina v roli Beregov, v roli toho, kdo měl linii přestavení spinat a ozřejmovat, selhává. Nedaří se mu vytvořit a existovat v jevištní situaci, nerealizuje (mimo teozovité naznačení) základní vztahy k ostatním postavám, věcem... I ostatní herci ve své většině sahají z bezradnosti jen k povrchnímu vnějšímu charakterizování postav bez hlubší existence ve vztahu k partnerům v situaci.

Doslova jako bomba zapůsobil ale v chaosu představení příchod Jana Pilaře v roli Starého Beregov. Tento velmi kvalitní herec s profesionální zkušeností ukázal rázem jak naplněním základních konstitutivních předpokladů hereckého jevištního bytí dokáže rázem, jakoby magnetickou silou, vše ostatní k sobě stahovat, ozřejmovat. I když i jemu podráždily nohy některé režijní nedotaženosti („utopení“ situace rozhovoru s vlastním obrazem v zrcadle v zadním plánu jeviště a nepodpoření ji prací se světlem).

Averčenko v interpretaci Jesliček je nesporně zajímavé jevištní dobrodružství. Zvláště když víme, že v titulní postavě došlo nedávno k přebob-sazení a předchozí práce (podle zpráv očitých svědků) už dosáhla podstatně vyšších kvalit. My jsme však viděli to, co nám soubor byl schopen v současné situaci nabídnout.

Aleš Bergman

Divadlo hudby Nymburk

Jan Řehounek: USEKNUTÉ UCHO

Hned na počátku nutno konstatovat, že tato inscenace mohla vzniknout jen díky tomu, že Jan Strejcovský vzal zcela nedramatický, kronikářsky lineární text, a přepsal jej s jasnou koncepcí vzhledem k jevištnímu tvaru. Zcela v logice věci - jsa najat - dospěl k tlupě komediantů, kteří jsou najati, aby na objednávku (neb tak to bylo), sehráli představení k oslavě města Nymburka. Divadlo na divadle není nic nového, ale je vděčnou divadelní a diváckou záležitostí. Měli jsme tedy možnost sledovat situaci tlupy komediantů, kteří jsou v jistých daných okolnostech situace, ve kterých musí sehrát hru „Useknuté ucho“, která má též svoje situace a dané okolnosti. Soudím, že k těmto dvěma rovinám přistupuje rovina třetí - byť oslabená - a to, že bednář Bláha musí hrát hlavní roli mohamedánského vyslance. Tato koncepce je jasná a skvělá. Jiná věc je, jak byla naplněna. Stalo se, že rovina třetí byla důsledně naplněna v předchozích dvou rovinách, takže Petr Bláha Nejedlý byl silou, která inscenaci táhla. Jelikož ale tentokrát neměl partnery, kteří by dokázali rovinu stylizovaného „reálu“ a jinak stylizovanou rovinu „Ucha“ oddělit, divadelní zážitek se bohužel nekonal. Inu, ne každý den je posvácení, a jak známo, komedianti nejen v časech minulých, ale i současných občas vyjdou naprázdno. Ale, krok od nedramatické kroniky k dramatickému tvaru je zřejmý, a snad pro spolek nymburáků znamená jisté vykročení k dalším inscenacím.

Vladimír Zajíc

NÁŠ ROZHOVOR

s **Alenou Exnarovou**, ředitelkou Muzea loutkářských kultur v Chrudimi.

Jaká je letošní Divadelní Třebíč?

Po všech prožitých nocích je skvělá, báječné prostředí pro setkání lidí, hovorů o divadle. Jsem zde podruhé a opět z tohoto důvodu. Předpokládám, že se sem budu ráda vracet, neboť vše zde funguje, za což vím že vděčíme Jardovi Dejlovi a všem organizačním pracovníkům. Uvedená představení poskytují zajímavý materiál, je nad čím se zamyslet. Program je perfektně sestaven, má vzestupnou tendenci.

A co dopolední představení Divadla AHA! s temnou komedií Harolda Pintera Narozeniny?

Moc se mi líbila. Jen jsem si uvědomovala celou dobu, jak to s námi není zcela v pořádku, když existuje vnitřní potřeba dnes ztvárňovat na divadle takováto témata.

A co na to režisér souboru AHA! Miroslav Pokorný?

Je s námi vše v pořádku, když existuje potřeba vzniku této inscenace?

Děláme vše dobrovolně a o čem jsme přesvědčeni, že má smysl. Pinter geniálním způsobem rozkrývá všechno to, co každý člověk v sobě má. Ukazuje do nás dovnitř. Hra je o tom, že poznáváme co jen tušíme, hlavně zapomínáme co existuje. Moc se mně uleví, když diváci pocítují totéž, očistí se s námi.

Existuje potřeba dělat maximum, dát divákovi šanci rozmyslet, dávat rozpětí zla, aby se tam každý vešel.

Z představení divadla AHA! z Lysé nad Labem - Narozeniny

ODPOVÍDÁ JAN STREJCOVSKÝ, který režíroval poslední inscenaci trebičské přehlídky. Jeho jsme se zeptali, jak se on, žijící v Praze, dostal ke spolupráci s Divadlem hudby.

Za všechno může Milan Strotzer (a jeho useknuté ucho, pozn. red.). Na národní přehlídce ve Vysokém mi dal text Useknutého ucha a řekl, ať se na něj podívám. Hra měla být nastudována k nymburskému posvícení, které je každoroční velkou kulturní událostí.

Po projednání s autorem jsem nabídku přijal. Text vychází z místních pověstí, ale já jsem ho (dost nevybíravým způsobem) upravil.

Herci pro tuto inscenaci byli vybíráni prostřednictvím konkursu. Zkoušet se začalo v listopadu a premiéra byla v pátek 13. června 1997 (na datu jsem trval).

Pátek 13. nemusí být vždycky nešťastný - o tom svědčí i to, že soubor s Useknutým uchem postoupil na národní přehlídku, a rozhodně její divákovi potěšil.

S JOSEFEM TEJKLEM O JESLIČKÁCH A NEVYSTOPOVATELNÝCH RUSKÝCH GENECH.

Dnes hrály jedny Jesličky, zítra budou hrát druhé, loni hrály zase jiné. Mohl bys nám prosím trochu blíže vysvětlit, které Jesličky jsou vlastně které?

Jediný Jesličky to jsou. To je jediná firma, jediné divadlo, které je strukturované tak, že má velký soubor, složený ze všech možných věkových

skupin. A potom tam je prostě spousta ročníkových souborů, ty jsou takové víceméně generačně příbuzné.

A to všechno patří pod ZUŠ?

Je to pod ZUŠ s tím, že ovšem, takzvaný divadelní provoz běží pod občanským sdružením a takzvaná výuka, běží pod ZUŠ. Ale protože to samozřejmě nestačí, to jsou jen dvě hodiny týdně, tak se hraje prostě navíc.

Takže část z vás, kteří vedou soubory, jsou zaměstnanci ZUŠ?

Je nás tam v podstatě osm, dá se říct interních zaměstnanců v dramatařku, přičemž jsou tam i takzvaní externisté, neplacení, kteří jsou prostě spřátelení a dělají to zadarmo.

To máte v ZUŠ najednou tolik dramaťáckých skupin?

Je nás vlastně dvěstěpadesát, přičemž třeba teď máme přihlášky na devadesát malých dětí a čtyřicet velkých.

A teď ještě k představení, co jste hráli. Ty máš k tomu Rusku nějaký větší vztah?

Mám větší vztah. Sice si ho nedovedu nějak úplně pojmenovat, protože to je asi někde v genech, což nedovedu vystopovat, ale v každém případě tam rád jezdím. A myslím si, že jestli něco umím divadelně, jestli mě něco divadelně oslovilo, tak to pochází tam odtud. Byl jsem tam na Stanislavského semináři v Moskvě, jednou, a velmi mě to tam chytlo. Prostě tam to funguje jinak než tady. Tam to funguje v podmínkách, kde by nikdo z nás divadlo nedělal, ale dosahuje to tam vrcholných parametrů. Ta chudoba cti netratí, naopak, nejlepší divadla jsou tam ty, která nemají ani rekvizitáře, ani vlásenkáře a ani nikoho v podstatě. Dosahují skvělých výsledků na takzvaný amatérský bázi, ovšem jejich výkony jsou lepší nežli profesionální.

A já se snažím s tím, co mám pocit, že jsem pochytil, u nás v Jesličkách takovou jednu linii toho divadla držet.

MILÁ PŘEHLÍDKO,

opět jsi radostně překvapila množstvím témat i námětů, rozmanitostí žánrů, stylů a dovedností. A pozor: nikoli galimatyášem stylů v jednom jediném představení, ale promyšleným a propracovaným stylem jednoho každého.

Ta obrovská škála od komedie dell' arte přes Shakespeara, Moliéra, české klasiky doby mezi dvěma válkami (Dyk, bři Čapkové, V+W), světovou „klasiku“ doby nedávno minulé (Pinter), ba i her současných a nejsoučasnejších, svědčí o velké erudici, zájmu a v neposlední řadě nadšení souborů, které svou divadelní práci způsobují radost sobě a divákům současně, tou nejnádhernější formou „brání“ a „dávání“, lidského společenství a porozumění.

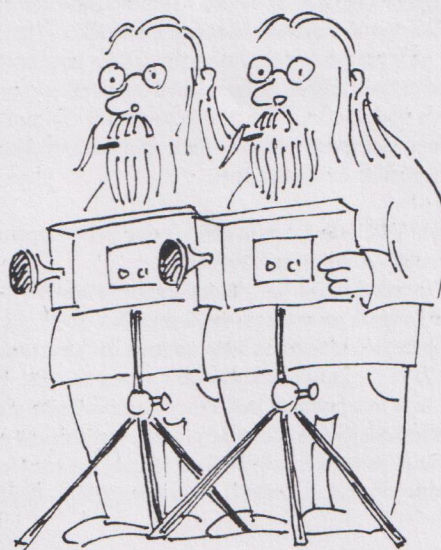
Nechci hodnotit jednotlivá představení, ale poděkovat za zážitky, které během těchto několika intenzivních dnů bylo lze prožít, prodiskutovat a těšit se z nich.

Pevně doufám, že tomu tak bude i v budoucnu.

Přeji Vám všem: ZLOMTE VAŽ!

Upřímně Zdena Charvátová

BRATŘI LUMIÈROVÉ

PSANÍČKO O TOM, ŽE VŠE KONČÍ...

Dohnán redakcí (*dokopán, pozn. red.*) jsem nucen napsat něco na závěr...

Jak to tak v životě chodí, nic netrvá věčně, ani... Rok jsme připravovali, rok jsme chystali a potom oněch pět májových dnů proletělo jako vánek (spíše jako vichřice, *pozn. red.*)... Je mílo potkat známé tváře, je mílo uvidět nové... (*a zulibat je, pozn. red.*)

Sedm Divadelních Třebíčů je za námi a osmý ročník před námi...

Divadlo, minuty, jež nás dostávají kamsi, kde fantazie řekne: „Človíčku, klid, užij si, zatni se, miluj, plač, chechtej se...“

Pět dní vlády divadelní múzy je za námi... Herci se rozjedou, divadlo ztichne, prkna, jež znamenají svět osiří...

Vám všem kolegové a kolegyně divadelníci přeji, aby ten další rok do VIII. Divadelní Třebiče byl pro Vás rokem šťastným, milým, úspěšným, dobrým a plodným (*umělecky! pozn. red.*)

Váš Jarda Dejl

Redakce přeje rok šťastný, milý, úspěšný, dobrý a plodný (*bez pozn. red.*) všem a hlavně Jardovi Dejlovi.

NEVĚŘÍM NA NÁHODY

Nevěřím na náhody. Všechno je v jakémśi řádu, který nám někdy připadá spíše jako neřád, zvláště, když se události a děje řítí kolem nás a do nás. Na 30. dubna byla ohlášena v kabaretu U Vánů v Budějovicích derniéra Horníckových Dvou mužů v šachu, která se v budějovickém D III a později U Vánů hraje (nemýlím-li se) asi od roku 1983 v režii Antonína Bašty. Byla to vlastně poslední režie, která se „držela“ na repertoáru ještě ze starého „děčka“ (ne z nostalgie k režisérovi, ale proto, že pořád ještě byla hojně navštěvována). Odehranou derniérou, jakoby se měla uzavřít ona éra děčka, které začínalo slavnou inscenací Zahradní slavnosti v 64. roce a pokračovalo přes Starostu. Každý něco pro vlast, Emigranty, Podivuhodné odpoledne a další inscenace, které byly podepsány a nesly režijní pečť Antonína Bašty.

Nevěřím na náhody. Dne 30. dubna, v onen den, kdy se uzavřela jedna etapa dějin jednoho amatérského souboru, se uzavřela i životní cesta Antonína Bašty, divadelníka, který se m.j. výrazně podílel na formování prvních KMD (klub mladých divadelníků) v Hronově, byl členem tehdejšího ÚPS pro amatérské divadlo při tehdejší ÚKVČ v Praze, režíroval (i hrál) v souborech v Budějovicích, Prachaticích, býval členem nej-různějších porot a lektorských sborů po celém tehdejší i nynějším Česku a Moravě.

Nevěřím na náhody. Možná, že Divadelní Múza Třebíčská nepřijela na letošní zahájení, protože ličila tam nahoře herce, kteří v nové komedii, pod taktovkou Toníka Bašty se právě připravovali k premiéře. A tak odpuštěme Múze i Toníkovi, že nás pro tentokrát ochudili a vzpomínejme na něho v dobrém.

- pok -

STŘÍPKY

Další ohlasy na článek „Třebíčské undulence“

* Druhým návštěvníkem, který nás v souvislosti s článkem o undulencích navštívil, byl pan MUDr. M. Blaha a laskavě nám zapůjčil almanach vydaný k 25. výročí maňáskové scény Zdravíčko Třebíč, v němž jsme se dobrali až k pramenům tohoto neobvyklého terminusu techniku. Z almanachu jsme zjistili, že undulence jsou vlastně správně **undulace** (neplést s ondulací) a jedná se o komediální fluidum vysílané pimprlovým souborem zpoza i kol paravánu směrem k divákovi a o toto fluidum odrážející se od diváka zpět.

* **JSOU OTÁZKY VĚČNÉ.** Co bylo dřív - vejce nebo slepice? Kdo je v divadle důležitější - dramaturg či režisér?

Spor, ve kterém na jedné straně stáli dramaturgové (a teoretici) a na straně druhé režiséři, vzplál na rozborovém semináři v pátek 22. 5. 1998 v 13.30 hod. Zápalným troudem se stala omluva dr. Strotzera přítomným režisérům za to, že jsou představováni jako poslední. Předseda poroty podotkl, že je to v pořádku, což vzbudilo nevoli přítomných pá-nů režisérů Milana Schejbala a Aleše Bergmana, kteří hlasitě oponovali a snažili se ukázat, že režisér tu byl odjakživa, ale zato dramaturgové a teoretici se všude jen motají, překáží a vše komplikují. Spor ukončil

hlas z pléna poukazem na to, aby si pánové nepletli rozborový seminář s parlamentem. Až v závěru přehlídky prof. Císař podlehl tlaku režisérské lobby a inscenaci Useknutého ucha takticky přenechal Aleši Bergmanovi.

NEJEN UMĚNÍM ŽIV JE ČLOVĚK

O duševní stravu se v průběhu přehlídky staraly divadelní soubory z celé České republiky. Potravu pro hladové žaludky divadelníků zajišťoval jiný spolek, který sídlí nedaleko Národního domu v restauraci U Mottlů. Obsazení bylo sice stále stejné, ale repertoár se každý den obměňoval. Účinkujícím se sluší poděkovat, zvláště tehdy, když je jejich výkon výborný, a proto děkujeme Jaroslavu Malému, Josefu Kasárníkovi, Milanu Kratochvílovi, Jaroslavu Dvořákovi, Jiřímu Sladkému, Josefu Pohlovi, Leoně Hůjkové, Miroslavě Malenové, Drahomíře Kočí a učence Ilonce.

Milí kolegové z MKS,

ještě Vám to povím osobně. Ale sluší se to napsat do zpravodaje, aby si to přečetli i ostatní. Vážím si Vás a děkuji Vám. Mám Vás na té levé (srdeční) straně.

Marek

DNES - neděle 24. 5. 1998

10.00 hod. Divadlo Jesličky ZUŠ Na Střežině Hradec Králové
Viktor Dyk
MILÁ SEDMI LOUPEŽNÍKŮ
Host přehlídky

Po skončení představení Divadla Jesličky ZUŠ Na Střežině
Závěr přehlídky a setkání účastníků Divadelní Třebiče.

ZÍTRA, POZÍTŘÍ, POPOZÍTŘÍ, POPOPOZÍTŘÍ, POPOPOPOPO...

DĚTSKÁ SCÉNA '98, Ústí nad Orlicí - 27. ročník přehlídek dětského divadla

12. - 14. června 1998 celostátní dílna dětského přednesu

14. - 18. června 1998 celostátní přehlídka dětských souborů

WOLKRŮV PROSTĚJOV '98 - Celostátní festival poezie - 41. ročník
23. - 27. června 1998

JIRÁSKŮV HRONOV - Klub (nejen) mladých divadelníků - mezidruhová přehlídka amatérského divadla - 68. ročník
30. července - 8. srpna 1998

ŠUMPERK 1998 - národní dílna mladých amatérských divadelníků
14. - 23. srpna 1998

DIVADELNÍ KROMĚŘÍŽ nejen pro děti - divadelní akce pořádaná v rámci oslav 150. výročí Říšského sněmu.
28. - 30. srpna

Další informace o uváděných akcích a festivalech, včetně toho, kde a jak se přihlásit, naleznete v informačním bulletinu **d'Artaman č. 2/98**, který je k dispozici v divadle ve foyeru (*[foajéru]* - viz *Pravidla českého pravopisu, školní vydání, Pansofia, 1993*).

DIVADELNÍ TŘEBÍČ 1999 - Národní přehlídka amatérského divadla - 8. ročník 19. - 23. 5. 1999.

Zpravodaj VII. národní přehlídky amatérského divadla - Divadelní Třebíč 1998
Vydává Městské kulturní středisko Třebíč, Sazba Akcent s.r.o., Kostnická 6, Třebíč
Náklad 200 výtisků